

Primera Sessió Assemblea Parroquial sobre la Sinodalitat

Resum de les aportacions en els grups de treball / 11 desembre 2021

Valoració sobre la dinàmica en els grups

Va ser una **oportunitat de fer experiència de comunitat**, breu però prometedora, ja que es va fer l'exercici d'escoltar-se amb respecte i interès. En alguns grups, però, es varen fer massa comentaris sobre els temes que anaven sortint. Cal exercitar l'art de fer silenci i de no intervenir de seguida, evitant judicis i posicionaments.

El fet de ser consultats ja marca un pas important de renovació. **Crear espais d'escolta** com aquests és important per conèixer-se, compartir pensaments i actuacions, i créixer personalment i comunitàriament en la fe i en el compromís cristià.

S'ha notat el **desig de conèixer-se més**, d'ajudar-se més concretament en els moments difícils i de donar un millor testimoni.

Hem fet experiència de l'Església com a comunitat?

Els comentaris normalment no s'han referit a la situació concreta actual de la Parròquia de Calella. Han tingut més a veure amb la situació general. En la major part de les persones, **l'experiència de ser comunitat cristiana es redueix a la participació a les cerimònies religioses**. En part, aquesta percepció pot tenir el seu origen en el plantejament piramidal de les celebracions, focalitzats en la figura del sacerdot.

No es posa en dubte la necessitat d'un lideratge per part del mossèn, sinó la necessitat que aquest connecti amb els feligresos i que aquests sentin que formen part d'una comunitat viva. L'experiència comunitària entesa com a pràctica relacional horitzontal i transversal encara és feble. Arrosseguem la **inèrcia d'un passat en el qual els laics no gaudien d'iniciativa**. El capellà, pràcticament, era el factòtum. No anàvem junts, ens portaven.

En determinades ocasions i per a algunes persones, la jerarquia eclesial com a tal suposa més un escull que no pas un suport, especialment quan és identificada amb certs plantejaments morals o polítics que es consideren retrògrads. Hi ha una percepció de **desconnexió entre la cúpula eclesial i els laics**. S'ha posat de manifest que es percep la institució com a tal massa freda, estructurada i sense caliu. En canvi, en esglésies protestants s'hi respira sovint un ambient més festiu i espontani, més familiar i entranyable.

És patent la **dificultat a involucrar els adolescents i els joves** en les celebracions litúrgiques i a fer-los sentir membres de la comunitat eclesial. Costa veure com es podria revertir aquesta situació, i hi ha un **sentiment de frustració en pares i avis** per no haver estat capaços de transmetre la fe. És necessària una reflexió més a fons per entendre les causes profundes d'aquesta deserció en massa del nostre jovent.

En la nostra dinàmica actual com a parròquia, s'ha fet notar que **falta comunicació i coordinació** entre els diferents grups que hi ha. Hi ha molts grups (cantants, catequistes, escoltisme, Setmana

Santa, Confraria de Setmana Santa, neteja...), però hi ha poca comunicació. També s'ha constatat que no hi ha prou connexió amb les altres comunitats parroquials de la zona o d'altres llocs del Bisbat.

Per a **creients amb inquietuds**, és més fàcil fer experiència comunitària de l'Església en l'àmbit de moviments o associacions eclesials que no pas en àmbit parroquial.

L'experiència com a comunitat depèn de la pròpia experiència personal. La comunitat som tots. Cadascú és com un granet de sorra. La parròquia hauria de ser com un far, on sempre ens podem trobar i sentir acollits. De manera individual, no podem avançar en el creixement de la fe, però també és cert que només a partir d'una **experiència personal i alliberadora** de l'amor de Déu, és possible sentir-se cridat a fer comunitat amb els altres cristians. Són força les persones que han constatat que gràcies a haver-se sentit part d'una comunitat han pogut anar endavant en moments especialment difícils.

Constatem que la nostra Parròquia a poc a poc va passant, gràcies a Déu, d'una col·lectivitat de coneguts cap a una comunitat de germans. Tanmateix, som a mig camí, **cal consolidar les vivències personals de fe i la convivència entre nosaltres**.

Fa ja uns anys que ens hem anat mentalitzat per sortir d'una litúrgia d'obligació cap a una **litúrgia de comunió i de participació**, però encara hi ha molt camí per fer.

S'ha valorat l'esforç que es fa a **presentar el missatge de Jesús d'una manera més entenedora**, profunda i pràctica, superant els tecnicismes clericals.

En algunes famílies, la pandèmia ha afavorit que la gent gran revifessin a casa maneres de pregar tradicionals que havien quedat potser un xic descurades.

Cap on ens empeny l'Esperit?

Hauríem de **ser més oberts i acollidors**, valorar més els dons els uns dels altres. Hem d'aprendre de tots i ser més sensibles als signes dels temps d'avui. Per a caminar junts ens hem d'escoltar, tal com ens estimula a fer-ho el Papa Francesc. Ja no cola allò de fer una consulta als laics per complir l'expedient i després fer el que ja es tenia prèviament projectat.

Crear més cercles de convivència parroquial: grups de pregària, sessions d'aprofundiment de l'espiritualitat, trobades on compartir experiències i projectes. Tot tipus de voluntariat a la Parròquia ja és un petit pas per anar creant vincles amb la comunitat. S'hauria de facilitar que les persones noves que venen a la Parròquia i tenen ganes d'ajudar es poguessin integrar en algun dels grups que ja hi ha.

Fer comunitat vol dir servir, **estar al cas dels altres**, interessar-se per les coses de la Parròquia, tenir presents els qui trobem a faltar de la Parròquia per motius de salut o de l'edat. Cal ser més conscients que som tots pedres vives de l'Església i que cadascú pot donar una contribució diferent.

Ens hem de saber tots corresponsables de l'Església i fer la part que ens toca perquè sigui el que ha de ser. Hem de **potenciar el sentit de formar part d'una comunitat**, on podem trobar la força i l'ajut que necessitem.

Per caminar junts **cal que hi hagi confiança i obertura**, que s'acceptin tota mena d'idees i de propostes que puguin ajudar a algú. No sempre vol dir sentir-s'hi a gust amb tot, però cal acostumar-se a acceptar la diversitat de sensibilitats, d'exigències i d'interessos.

Cal una actualització de l'Església, a fi que sigui més comprensible i atractiu per al món d'avui. Cal renovar estructures i dinàmiques: hi ha encara molt de tancament i d'inèrcia d'anar fent com sempre s'ha fet. Ens cal ser més autèntics, més espirituals, més missioners. L'Església s'ha anat vestint de daurat i cal treure-li la pols. Hem de ser més senzills, més propers, més lluminosos, més familiars.

L'Església es veu sovint com una institució rànica i desfasada. Només si l'Església és veritablement mare, perquè els cristians vivim més autènticament i ens interessem sincerament pels altres, tornarà a ser significativa en la nostra societat. La renovació de l'Església vindrà per una obertura més sincera i més profunda a l'acció de l'Esperit de cadascun de nosaltres.

L'Església és massa gran com per modificar res en el seu conjunt. Potser no es tracta tant d'anar tots a la una com d'**afavorir petites comunitats** que s'ajustin a les necessitats i a les sensibilitats dels diversos col·lectius i de les diverses persones. L'excés de normatives excessivament prefixades i piramidals poden frenar la participació i la coresponsabilitat.

Tot respectant l'essencial, és important **adaptar el llenguatge i la simbologia** de les celebracions litúrgiques als temps actuals i a la cultura del segle XXI. Si l'Església no s'adapta als nous temps, serà difícil atreure els joves.

Es pensa que caldria **repensar coses relacionades amb la sexualitat** i obrir el ministeri sacerdotal a persones casades i a les dones.

Fer de la comunitat parroquial un **espai de bones relacions i de vivències positives**. Les relacions ho són tot, ens fan persones, i en l'Església hauríem d'aprendre a relacionar-nos amb els altres de la millor manera possible amb esperit fraternal. Caldria promocionar un **contacte més viu amb les Escriptures**, potser en petits grups, i integrar els diversos carismes en la vida parroquial.

S'hauria de prioritzar l'**acompanyament de les famílies** en la seva vida cristiana. Sense vivència religiosa en l'àmbit familiar, difícilment pot haver-hi transmissió de la fe a les noves generacions. Cal fomentar el treball en equip, en xarxa: fer colla, fer família.

L'Església s'ha de consolidar a partir de moltes "esglésies domèstiques": **viure la fe en família és essencial per a la renovació de l'Església sencera**. A partir dels nuclis familiar s'han fomentat lligams entre diverses famílies que puguin viure més concretament el sentit comunitari de prop. La Parròquia seria llavors com l'espai en comú de moltes petites comunitats cristianes més properes.

L'evangelització ha de ser personalitzada. La presència a les xarxes i als mitjans de comunicació del missatge cristià és important, però és essencial el "tu a tu" per a una transmissió profunda de l'experiència de fe.

L'Esperit ens empeny a fer un seriós canvi. Hem de convertir-nos i creure que és possible una Església diferent. Una **Església on hi càpiguen tots**, també els separats i tornats a casar, els de tendències heterodoxes, i amb el temps també els cristians d'altres denominacions. S'ha de caminar cap a la plena comunió de tots els cristians, amb la riquesa específica que cada denominació pot aportar.